

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 737/2016-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 2/2014 a jeho rozsudkom z 8. apríla 2014 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Urto 4/2014 a jeho uznesením z 11. júna 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 3 Ntc 2/2014 (ďalej len „napadnuté konanie krajského súdu“) a jeho rozsudkom z 8. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Urto 4/2014 (ďalej len „napadnuté konanie najvyššieho súdu“) a jeho uznesením z 11. júna 2014 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016.

Hneď v úvode sťažnosti sťažovateľ uvádza, že táto sťažnosť smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016, ktorým došlo k porušeniu jeho základného práva na „*spravodlivý súdny proces*“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu Landesgericht Eisenstadt (ďalej len „krajinský súd“) sp. zn. 7 Hv 25/13p z 23. septembra 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) uznaný za vinného z trestného činu profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, § 129 bod 1 a 2 a § 130 štvrtý prípad, 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky na skutkovom základe, ako je uvedený v rozsudku, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu bol rozsudok krajského súdu uznaný na území Slovenskej republiky a zároveň krajinský súd nariadil sťažovateľovi na území Slovenskej republiky vykonať zvyšok uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Urto 4/2014 z 11. júna 2014 zamietol.

Sťažovateľ s poukazom na § 517 Trestného poriadku namieta, že krajinský súd konanie o uznaní tohto cudzieho rozhodnutia vôbec nevykonal. Dôkazom toho je podľa sťažovateľa prípis krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 2/2014 z 2. apríla 2015, ktorým mu bolo oznámené, že už označeným rozsudkom krajinský súd neprekvalifikoval „*skutok v zmysle slovenských trestných noriem...*“. Sťažovateľ je preto toho názoru, že týmto nekonaním zo strany

krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý súdny proces v jeho neprospech. *«Teda v nadväznom procesnom postavení, pri určení lehoty na... podmiennečné prepustenie vznikol trestnoprávny procesný „vákuum“, kde lehota PP je fakticky definovateľne nemožná.»*

Podľa sťažovateľa *„je právne nemožné určovať lehotu podmiennečného prepustenia podľa kritérií slovenského trestného zákona (§ 66 TZ) s aplikáciou na rakúsky trestný zákon a ich trestné sadzby (rozpätia 1 – 10 rokov), pričom moja spôsobená škoda je škodou minimálnou v základnej skutkovej podstate, preto pri uznaní predmetného rakúskeho rozsudku a jeho prekvalifikovaní je kritériálnym faktorom spôsobená škoda...“*. Krajský súd mal preto podľa jeho názoru vo výroku o vine skutok považovať za prečin, a tým by bola možnosť na podmiennečné prepustenie po výkone polovice vykonaného trestu.

Sťažovateľ uvádza, že krajský súd pri rozhodovaní o jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody konštatoval *„nesplnenie formálnej stránky návrhu a návrh zamietol ako predčasne podaný s konštatáciou, že lehote na podmiennečné prepustenie prináleží lehota po výkone 2/3 vykonaného trestu“*.

Podľa sťažovateľa *„pri neuznaní môjho rakúskeho rozsudku slovenským súdom je dubiózna konštatácia uznesenia NS SR sp. zn.: 6 Urtost 2/2016 zo dňa 30. 3. 2016. Niet ani žiadnej právnej normy, ktorá by definovala lehotu PP kritériálne definovanú na sadzby trestných rozpätí v zmysle rakúskych zákonov“*. Sťažovateľ preto zastáva názor, že bolo porušené jeho základné právo na spravodlivý proces. Podľa neho mu bolo *„ubraté právo podať návrh na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v lehote podľa trestného činu skutkovej podstaty zodpovedajúcej možnosti podať predmetný návrh po vykonaní polovice trestu“*.

Sťažovateľ zastáva názor, že v čase spáchania trestného činu *„platila časová pôsobnosť kvalifikovanej skutkovej podstaty“* podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, čo pri spôsobenej škode v sume 288 €, odhliadnuc od výšky uloženého trestu odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, ktorý zároveň považuje za neproporcionálny k spáchanému

skutku, mal mať možnosť na podmienené prepustenie po vykonaní polovice uloženého trestu odňatia slobody.

Sťažovateľ preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že „*konaním Krajského súdu v Trnave zo dňa 8. 4. 2014 a konaním Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 6. 2014 mi bolo porušené základné právo a to: právo na spravodlivý súdny proces, čoho dôsledkom je uznesenie NS SR pod sp. zn. 6 Urtost 2/2016 zo dňa 30.3.2016...*“. Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je povinný uhradiť najvyšší súd v sume 11 500 €, trovy právneho zastúpenia, a aby ho krajský súd prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

Výšku požadovaného finančného zadosťučinenia sťažovateľ požaduje z dôvodu psychickej ujmy, ktorú utrpel vo výkone trestu a z dôvodu vynaložených nákladov na konzultácie v súvislosti s touto situáciou.

Zároveň sťažovateľ požaduje, aby mu bol ustanovený právny zástupca, a na ten účel k sťažnosti priložil aj vyplnené tlačivo preukazujúce jeho osobné, majetkové a zárobné pomery.

Sťažnosť sťažovateľa síce neobsahovala jednoznačne určený návrh na rozhodnutie (petit), ktorý je východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci. Sťažovateľ však k sťažnosti pripojil kópie rozhodnutí, ktorými bolo jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy porušené. Ústavný súd preto vychádzal z celého obsahu sťažnosti a ustálil predmet konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konaním krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých konaniach a ich rozhodnutiami, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu v napadnutých konaniach a ich rozhodnutiami

Ústavný súd poukazuje na to, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Pri právoplatnom rozhodnutí vydanom v trestnom konaní je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa citovaného ustanovenia rozhodujúci moment náležitého oznámenia rozhodnutia sťažovateľovi, ktorým je buď vyhlásenie rozhodnutia v prítomnosti sťažovateľa, alebo doručenie rovnopisu rozhodnutia (napr. III. ÚS 186/02, III. ÚS 90/03).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštantne uvádza, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Nedodržanie tejto lehoty je preto zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 3 Ntc 2/2014 v spojení s konaním vedeným na najvyššom súde pod sp. zn. 6 Urto 4/2014 bolo právoplatne skončené 11. júna 2014, pričom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urto 4/2014 z 11. júna 2014 bolo podľa zistení ústavného súdu sťažovateľovi doručené 25. júna 2014.

Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súde doručená 10. mája 2016, teda je zjavné, že bola podaná po lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, preto je potrebné túto sťažnosť považovať za oneskorene podanú.

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016

K porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označeným uznesením najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľa z dôvodu, že v predmetnej veci už krajský súd

nesprávne posúdil jeho žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody ako predčasne podanú. Podľa jeho názoru skutok, za ktorý bol odsúdený, je prečinom, a preto mal byť podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody po vykonaní polovice uloženého trestu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť iba v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 6 Ntc 19/2015 z 21. januára 2016, ktorým krajský súd podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zamietol žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Najvyšší súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná. Sťažovateľ bol uznaný za vinného z trestného činu, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody od 1 roka do 10 rokov. Vzhľadom na túto trestnú sadzbu je podľa § 11 ods. 1 Trestného zákona potrebné uvedený trestný čin považovať za zločin. Najvyšší súd sa preto stotožnil s argumentáciou v uznesení krajského súdu a v podrobnostiach naň aj odkázal. Podľa najvyššieho súdu krajský súd rozhodol v súlade so zákonom, keď žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu odňatia slobody zamietol, čo aj priliehavým spôsobom odôvodnil.

Keďže najvyšší súd sa vo svojom uznesení stotožnil so závermi krajského súdu a podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, ústavný súd si z krajského súdu vyžiadal uznesenie sp. zn. 6 Ntc 19/2015 z 21. januára 2016 a následne sa zaoberal aj posudzovaním tohto uznesenia.

Krajský súd označeným uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uvádza: „odsúdený [REDAKOVANÉ] vykonáva v [REDAKOVANÉ] zvyšok nepodmienečného trestu odňatia slobody na základe rozsudku Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 3 Ntc/2/2014 zo dňa 08. 04. 2014 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6 Urto/4/2014 zo dňa 11. 06. 2014, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu Eisenstadt pod sp. zn. 7 Hv 25/13v zo dňa 23. 09. 2013, vo výroku o treste v trvaní 4 (štyroch) rokov, resp. 1 461 dní, pre spáchanie trestného činu profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, 129 bod 1 a 2, § 130 štvrtý prípad a 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a zároveň nariadené vykonať zvyšok uvedeného nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom pre výkon trestu odňatia slobody bol odsúdený podľa § 48 odsek 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Súčasťou uznania podľa výroku uznávacieho rozsudku nie je právna kvalifikácia predmetných skutkov z hľadiska Trestného zákona Slovenskej republiky.

Najvyšší súd SR v uznesení pod sp. zn. 2 Urtost/1/2015 zo dňa 8. 9. 2015 (vid'. č. l. 75) konštatuje, že rozhodujúca z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení (§ 66 a 67 Trestného zákona) je právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia, ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a 11 Trestného zákona (forma zavinenia, trestná sadzba trestu odňatia slobody).

Pri právnej kvalifikácii podľa uznaného rozhodnutia (trestný čin profesionálnej krádeže vlámaním podľa § 127, 129 bod 1 a 2, § 130 štvrtý prípad a 15 rakúskeho Trestného zákonníka) ide o úmyselný trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou 5 rokov – sadzba 1 až 10 rokov podľa § 130 Rakúskeho Trestného zákonníka.

Ide teda o zločin (§ 11 ods. 1 Trestného zákona), čomu zodpovedá lehota pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody podľa § 66 ods. 1 písmeno b/ Trestného zákona, ktorá plynie od 19. 10. 2013 (uznesenie o započítaní – č. l. 93). Podmienka výkonu 2/3-ín trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený vo výmere 4-och rokov, teda bude splnená 19. 06. 2016 (započítanie od 19. 10. 2013, 2/3-iny zo 4-och rokov – 32 mesiacov – keďže nejde o trestno-procesnú lehotu, ani lehotu podľa § 136 Trestného zákona, deň 19. 10. 2013 sa do doby uvedenej v § 66 ods. 1 písmeno b) Trestného zákona započítava).

Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku o podmienenom prepustení...

Z dôvodov predchádzajúceho rozhodnutia tunajšieho krajského súdu, resp. Najvyššieho súdu SR je zrejmé, že k zamietnutiu žiadosti predchádzajúcej odsúdeného [REDAKOVANÉ] došlo z dôvodu nesplnenia príslušnej (formálno-procesnej podmienky) v podobe vykonania nevyhnutnej dĺžky trestu (minimálne v trvaní 2/3-ín).

Keďže odsúdený opakovane podanú žiadosť adresoval tunajšiemu krajskému súdu skôr, ako došlo k splneniu tejto (formálno-procesnej podmienky na vykonanie nevyhnutnej dĺžky trestu minimálne v dĺžke 2/3-ín), tunajší krajský súd v aktuálne vydanom rozhodnutí podanú žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.“

Z priloženého uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Ntc 2/2014 z 8. apríla 2014 vyplýva, že krajský súd uznal rozsudok krajinského súdu podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“).

Podľa zákona č. 549/2011 Z. z. jednou zo základných podmienok uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia vo výroku o treste je, aby trestná sankcia, ktorá bude uložená

odsúdenému na území Slovenskej republiky, nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo v najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženú trestnú sankciu.

Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Ntc 2/2014 rešpektoval túto požiadavku, keďže len prevzal zvyšok trestu, ktorý bol sťažovateľovi uložený rakúskymi súdmi, a tento mu nariadil vykonať v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia, je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Keďže zákon č. 549/2011 Z. z. už ďalej neupravuje otázku výkonu uznaného cudzieho rozhodnutia, ani podmienky podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, použijú sa na túto oblasť ustanovenia slovenského právneho poriadku v oblasti trestného práva.

Vzhľadom na už uvedené preto odsúdený musí spĺňať podmienky podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody upravené v zákone č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon.

Z judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že z hľadiska posúdenia dotknutého trestného činu ako prečinu, zločinu alebo obzvlášť závažného zločinu vo vzťahu k podmienke výkonu určitej časti trestu pri podmienenom prepustení (§ 66 a § 67 Trestného zákona) je rozhodujúca právna kvalifikácia podľa cudzieho rozhodnutia (a týmto rozhodnutím kvalifikačne použitého zákona iného štátu), ktoré bolo uznané príslušným súdom Slovenskej republiky, a to z hľadiska kritérií uvedených v § 10 a § 11 Trestného zákona (forma zavinenia a trestná sadzba trestu odňatia slobody, pozn.).

S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Ntc 19/2015 z 21. januára 2016 dospel k názoru, že najvyšší súd v spojení s krajským súdom sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberali predmetnou vecou, ich závery sú celkom logické a zrozumiteľné.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavom súde jednou z možností, pre ktoré ústavný súd môže odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Urtost 2/2016 z 30. marca 2016 a označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala záver, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť porušenie označeného základného práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej obsiahnutými.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd uvádza, že v sťažnosti chýbala jednoznačná formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej. Ústavný súd preto v tomto prípade vychádzal z celého obsahu sťažnosti a ustálil predmet konania tak, ako je uvedený v záhlaví tohto rozhodnutia s tým, že sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov podania, pretože vzhľadom na existenciu iného dôvodu odmietnutia ani doplnenie sťažnosti v uvedenom smere by nemohlo privodiť sťažovateľovi priaznivejšie rozhodnutie v danej veci.

Ústavný súd sa z dôvodu hospodárnosti konania už taktiež nezaoberal ani otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2016